

Beste leerlingen, ouders/verzorgers

Als je 37 jaar verbonden bent aan het Stedelijk Gymnasium van 's-Hertogenbosch, bijna twintig jaar als docent Engels en ook dertig jaar conrector mag zijn van deze school dan maak je een hoop mee: je werkt met veel fijne en bevlogen collega's en samen met hen

- geef je les aan talentvolle kinderen
- help je honderden kinderen naar een mooi diploma en een prachtige diploma-uitreiking
- behoed je de school voor een fusie,
- introduceer je een meerpresteerders programma
- bouw je een nieuwe school
- vier je het 150-, 160- en 170-jarig bestaan
- speel je de god van de Westenwind
- organiseer je reünies
- ga je op survival in de Ardennen
- laat je de school groeien van amper 300 naar 800 leerlingen
- verlies je door het noodlot onderweg helaas ook dierbare collega's
- help je de Tweede Fase en andere vernieuwingen invoeren
- breng je projectmiddagen de school in
- maak je prachtige studiereizen naar Rome en Griekenland
- belt de vader van een vijfdeklasser dat zijn dochter die nacht overleden is
- verwerk je met je collega's en ook heel veel oud-leerlingen de trieste zelfdoding op school van een van je docenten
- werk je onder 5 rectoren
- draai je bijna 900 Weekeindjes in elkaar
- geniet je van musical, spraakwater, muziekavond, Atlas, PFWS, HPG, debat, MEP, basketbal-, volleybal- en schaaktoernooi, schoolfeesten en examenstunts en...
- en... en... en... ga zo maar door

En als je daar dan gedwongen door een aanstaand pensioen op terugkijkt, besef je wat een eervol geschenk die school je gegeven heeft. Hoe heerlijk, prachtig, ontroerend al dat mensenwerk op die school is, wat een prachtig werk samen onderwijs maken is.

Maar om te voorkomen dat ik nu grootse terugblikken ga schetsen naar vroeger, naar onderwijstijden waarin sommige collega's nog in de wieg lagen óf weidse of zorgwekkende vooruitzichten ga schilderen over de toekomst van het onderwijs, wil ik met jullie wel even stilstaan in een korte overpeinzing.

Hoe is het om zo lang te werken op het Stedelijk Gymnasium? Hoe moeilijk of gemakkelijk is dat? Hoe onvermijdelijk is dat? Hoe boeiend is dat? Hoe geestdodend is het? Hoe inspirerend is het? Hoe houd je dat vol? Wat moet je daarvoor doen of laten?

Het zijn vragen die ik me niet dagelijks stelde, maar die in de loop der jaren in de een of andere vorm wel eens de kop opstaken en die ook bij een jubileum en bij dit pensioen wel om de hoek komen kijken. Liever dan jullie te vermoeien met mijn afwegingen wil ik meteen doorsteken naar een conclusie en wat tips.

Mijn conclusie is dat al die jaren op onze school geen doel op zich waren, maar dat de reis naar het pensioen zo interessant was dat ik het niet graag had willen missen. Dit gymnasium-pensioen is niet het Ithaka van Victor van der Wielen, maar heeft mij wel de onderwijzman gemaakt die ik nu ben. Ik heb de mogelijkheden benut die het werken met prachtige leerlingen, betrokken ouders en fijne collega's op Het Stedelijk Gymnasium mij boden en de klippen en draaikolken omzeild die de Scylla en Charibdis van de onderwijszee en het mensenleven op je pad kunnen gooien.

Ik wens allen die die weg nog moeten gaan een even enerverende en tevredenstellende reis en geef jullie voor onderweg deze tips:

- het is hard werken, maar arbeid adelt
- stel hoge eisen aan je leerlingen en aan jezelf, maar zorg dat ze haalbaar zijn
- koppel een gezond realisme aan je idealisme
- vraag je reisgenoten om hulp als je die gebruiken kunt
- bedenk dat het gras groener is aan onze kant
- stop er voldoende plezier en humor in

Ik hoop dat ook voor mijn collega's nog mooie onderwijsreizen in het verschiet liggen; dat ook de reis naar het SGDB diploma voor huidige en komende generaties leerlingen en hun ouders een leerzame levenservaring mag zijn; dat ik nog bij veel activiteiten, jubilea en diploma-uitreikingen aanwezig mag zijn.

Op jullie allen, op het Stedelijk Gymnasium van 's-Hertogenbosch!